

ELEANOR BARKER-WHITE

DE GOEDE MOEDER

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Eleanor Barker-White
Oorspronkelijke titel: *My Name Was Eden*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Aflo Images / Getty Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 027 7317 0 (e-book)
NUR 330

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Zijn huid trekt en jeukt, alsof hij van iemand anders is. Soms wou hij dat hij hem kon openritsen, hem op de grond kon laten vallen als een zware overjas. Misschien dat ze dan de inwendige delen zouden zien die tot pulp vergaan, de delen die echt zijn.

Op andere dagen geniet hij van de schijn. De macht. Ze zegt hem, op vurige fluistertoon wanneer ze alleen zijn, dat ze hem niet uit haar hoofd kan zetten.

En dus wacht hij af. Hij ziet dat ze mascara in haar tas heeft. Haarborstel. Lipgloss. Ze laat dat lachje horen, dat van hoog naar laag gaat, klaterend, als water over kiezels. Het is alsof ze een geheel eigen geheime taal hebben. Ze weet niet dat wanneer ze liegt, er altijd een zweempje van iets lacherigs doorklinkt aan het eind van haar ontkenningen. Het is zo subtiel dat het de meeste mensen zou ontgaan.

Hem niet.

Ze denkt hem te kennen, maar dat is niet zo, niet echt. Toch houdt ook zij de schijn op. Ze houdt die verborgen, als een beschamend geheim. Dat bevalt hem niet.

Ze weet niet waartoe hij in staat is.

Hij houdt van haar, echt waar. En liefde gaat altijd gepaard met offeringen. Hij is het zat om zich op te houden in de schaduw, is het zat om zijn mond te moeten houden.

Het is tijd om het juk af te werpen.

1

Ik trek kleren uit de wasmachine. Het zijn er zoveel, te veel, het weefsel van mijn gezin dat in een onontwarbare kluwen tevoorschijn komt. James' broek zit gedraaid, als een dubbele spiraal, om mijn satijnen nachthemd. De rest van ons doorweekte wasgoed schiet er in knoedels uit: broeken, pyjama's, een oud T-shirt. Edens beha; onschuldig en toch ook niet, met het kleine zwarte strikje tussen de cups. Ik kan nog steeds niet geloven dat mijn dochter met de kuiltjes in haar wangen en krullende staartjes zo snel verandert – het lijkt pas gisteren dat ze zich verkleedde, danste en zong. Nu is ze veertien: over drie jaar is ze oud genoeg om auto te rijden, over vier jaar oud genoeg om te stemmen en het huis uit te gaan.

Ik leg het wasgoed netjes gevouwen in de mand en zak tegen het keukeneiland. Buiten voert een zwerm zwaluwen duikvluchten uit tegen de purperen namiddaglucht, en een geur drijft de keuken binnen, lekker houtachtig: rook van een openluchtvuur van de boerderij verderop. Aanvankelijk had ik mijn bedenkingen over het kopen van een verbouwde schuur – we zijn toch geen vee? – maar de hoge ramen, die uitzicht bieden op het zacht glooiende heuvellandschap in alle seizoenen, vond ik vanaf de allereerste bezichtiging adembenemend. Met Lake Windermere op minder dan een uur rijden mogen we ons gelukkig prijzen, dat besef ik. Het is het eerste wat mensen zeggen als ze op bezoek komen en hun ogen begerig laten dwalen van de flagstones op de vloer naar het drietal veluxramen in het plafond. 'Wauw, wat een huis. Jullie mazzelen maar.' James moet daar om lachen. 'Niks mazzel. Gewoon hard werken.' Ik weet

niet zeker of hij gelijk heeft; hij is gezegend met een knap uiterlijk, een particuliere opleiding en een jeugd waar veel mensen alleen van kunnen dromen. Maar dan nog: het is belangrijk – niet dan? – om dankbaar te zijn voor alles wat je hebt. Wat heeft het anders voor zin?

Het is hier te stil. Ik druk de knop van de vaatwasser in en laat die gorgelen terwijl ik de wasmand naar de bijkeuken breng. Barney, James' baas, en Tia, zijn nieuwe personal assistant, komen over minder dan drie uur en ik moet nog stofzuigen en verder met het eten. De gekruide aubergines en het lamsvlees staan al in de koelkast, maar ik was van plan om er wat knapperig brood bij te maken en nu vraag ik me af of ik er te lang mee heb gewacht, of ik beter even bij Sainsbury's langs kan gaan om een paar Franse baguettes te halen. Ja, dan warm ik die op in de oven, zodat het hele huis er-naar ruikt, en dan zal James bij thuiskomst het kontje eraf breken; zelfdiscipline is niet zijn sterkste kant. Ik stel me Barney en Tia's aankomst voor: zij in een bordeauxrode jurk die haar olijfkleurige teint goed doet uitkomen, hij in donkere jeans en een wit of eventueel donkerblauw overhemd, waarbij ze me beiden vluchtig op mijn kunstig met rouge opgemaakte wangen kussen. Op dit moment wil ik het liefst gedachteloos een beetje op Facebook rondneuzen, maar ik heb te veel te doen, te veel andere dingen om aan te denken.

Waar is Eden? Normaal gesproken is ze inmiddels thuis uit school. Ik loop terug naar de keuken en tuur het karrenspoor af, maar afgezien van een bruin konijntje dat naast de rigoureuze gesnoeide hagen zit, is het verlaten. Heel even meen ik het ronken te horen van een bus – Edens bus – die optrekt, maar dan zie ik een paar honderd meter verderop de tractor een van de akkers in hobbelen. Het is 16.40 uur. De bus zet haar altijd om 16.00 uur af op het laantje tegenover de boerderij.

Ik pak mijn telefoon en bel haar mobiel: die blijft maar overgaan. Dit is typisch Eden – ik zie zo voor me dat ze naar het scherm kijkt, MAMA ziet, en haar mobiel met een geërgerde zucht weer in haar zak stopt. Ze heeft geen zin om met mij te praten. In haar ogen ben

ik een fossiel, een overblijfsel uit het onvoorstelbare tijdperk vóór mobiele of internettechnologie: ‘Wat, jullie hadden dus geen mobieltjes? Helemáál niet?’ En dan schudt ze haar hoofd alsof ze een sepiakleurige foto voor zich ziet van klinkerstraten, mannen te paard, vrouwen in hoepeljurken.

16.45 uur. Ik probeer niet te denken aan pedofielen en verkeersongelukken, maar ze zijn er toch, rondsluipend in mijn hoofd, stapend op de krakende vloerplanken van mijn geest. Misschien is ze met James meegegaan. Misschien kwam hij haar onderaan de weg tegen, en toen ze vroeg waar hij naartoe ging, zei hij dat hij bloemen voor me ging kopen. Misschien.

James’ mobiel schakelt over naar voicemail. Ik hoor het hem al zeggen: *Je stelt je aan, Lucy, je haalt je altijd het ergste in je hoofd.* Ik snap niet hoe hij kan leven zónder het ergste te denken, en hoewel zijn nonchalance soms geruststellend werkt, is het soms ook irritant. Het heeft geen zin om te doen alsof het niet gebeurt: er worden mensen ontvoerd, verkracht en vermoord. Hoe kan hij zo weinig verbeelding hebben?

In de hal begint Bluey de parkiet te krijsen – drie schelle salvo’s – alvorens zachtjes in zichzelf te kwelen in zijn kooi. De school. Ik bel de school wel. Ze zouden het me normaal gesproken laten weten als de bus vertraging had, maar misschien is hun bericht aan mij ertussendoor geglipt. Misschien is Eden haar telefoon kwijtgeraakt...

Opnieuw pak ik mijn mobiel en scrol naar het nummer van de school, in de hoop Mrs Stanton aan de lijn te krijgen, de nasaal klinkende Schotse receptioniste die altijd een oogje op mijn dochter houdt. Ik sta te wachten tot ik verbinding krijg en intussen te hopen dat Eden langs het raam zal sjokken, zodat ik kan ophangen, haar een uitbrander kan geven en dan door kan met de voorbereidingen voor vanavond, wanneer ik het hoor: een paniekerige schreeuw, ergens op het laantje. En dan zie ik de jonge tractorbestuurder over de akker rennen, zijn donkergroene jack achter hem aan wapperend.

Ik leg de telefoon neer. Er kruipt iets kouds en slijmerigs door mijn aderen. Het volgende moment ben ik bij de voordeur, registreer de koude deurkruk, de bijtende felheid van het licht. Een hond blaft en aan de rand van de akker, waar een groepje bomen naar een heuveltje leidt, dromt een aantal mensen samen. Ik zet het op een rennen, sprint zo hard over het spoor dat kluiten aarde tegen mijn kuiten springen – happend naar lucht, naar lucht. Twee mannen en een vrouw staan er met gefronste wenkbrauwen, armen over elkaar, een met een telefoon aan zijn oor – gasten van Tony en Pippa, onze burens van de boerderij, zie ik nu. In het meer dat onder het rijtje bomen ligt, waadt de tractorbestuurder nu door het water.

Er drijft iets aan de oppervlakte. Een web van fijn blond haar, zachtjes dobberend op het rimpelende water. Mijn dochter.

Nee. Nee, nee, nee. Alsjeblieft. Maar jawel. Zij is het.

Eden.

2

De ambulance is er. Mijn dochter is van was, een roerloos kleifiguurtje, ademloos, levenloos, haar hoofd op de door de zon gedroogde aarde. Ze zijn op haar borst aan het pompen, in haar mond aan het blazen, en ik kan mijn ogen niet van haar schoolkleren afhouden, de zwarte panty die ze vanochtend van de radiator griste, de schoenen die ik pas na een hoop gesteggel voor haar kocht een paar maanden geleden, omdat ze amper binnen de voorschriften van het schooluniformbeleid vielen. 'Jemig, mam,' zei ze. 'Letterlijk iederéén draagt deze. Ik snap écht niet waarom je zo moeilijk doet.'

Pippa, de vrouw van de boer, legt een arm om mijn schouders. Ze ruikt aards, naar kuilvoeder. 'Haal een deken,' zegt ze tegen haar man Tony, voordat ze zich weer tot mij wendt. 'Zal ik iemand voor je bellen?'

Alles in mij gist en borrelt, ik ben niet in staat iets uit te brengen. De zon strooit tatoeages van licht uit over het meer en het doet satanisch ongepast aan, deze schoonheid. Ik ben hier, maar ook niet, toekijkend alsof we acteurs op een podium zijn: de mannen met hun brede schouders, opgewassen tegen de last van hun verantwoordelijkheden, de schrille echo van de blaffende hond, Pippa naast mij, die maar staat te wrijven, haar hand een soort bordenwisser die de verschrikking hiervan probeert weg te vegen.

Seconden strekken zich uit tot minuten. Of misschien wel uren, het is onmogelijk uit te maken. Ik durf me niet te bewegen, uit angst dat ik daarmee dit tere vliesje hoop zal verscheuren. Alsjeblieft, smee ik in mezelf. Kom op, Eden. Alsjeblieft. In eerste instantie

realiseer ik me niet dat het uit haar komt. De kuch is diep, rochelend, als een man die zijn keel schraapt, en wanneer de ambulancebroeder stopt met reanimeren, ren ik naar voren. Edens hoofd wordt opgetild nu ze op haar zij wordt gelegd, en ze maakt een gorgelend geluid waarna ze heftig kokhalst, een groenbruine soep uitbrakend. Ik pak haar hand en zeg haar naam, keer op keer, en iemand – de vrouwelijke hulpverlener, geloof ik – komt aanzetten met een zilveren deken, die ze om Edens magere schouders wikkelt. Ik sta ook te rillen; mijn tanden klapperen.

O, mijn god. Ze leeft. Ze lééft.

Dan is er opnieuw beroering. Het groepje mensen dromt dichter om ons heen voordat hun wordt gevraagd om achteruit te stappen, om Eden de ruimte te geven. Pippa knijpt in mijn arm en nu wordt er door elkaar gepraat: een huivering van uitroepen. ‘Geweldig!’ ‘O lieve hemel.’ ‘Goddank.’ Onder al die kreten wordt mijn dochter op een brancard getild, een zuurstofmasker over haar neus en mond geklemd. Het lijkt te groot voor haar gezicht. Werkt het wel? Ik heb Eden nog niets horen zeggen, en onder de opluchting kronkelt vanbinnen nog een tentakel van angst: ‘droge verdrinking’, ‘hersenschade’, termen die ik heb gehoord en gezien in boeken en tijdschriften. ‘Komt ze hier goed uit?’

‘We hebben goede hoop,’ zegt de hulpverlener, en ik bedenk wat een klein woord het is: hoop, vier letters maar, zo gemakkelijk uit te spreken – te gemakkelijk, voor alles waar het voor staat. Zij is degene die tegen me begon te praten toen ze net waren aangekomen, Edens hoofd ondersteunend en vragen stellend terwijl de andere hulpverlener begon te reanimeren. ‘Maar ze heeft behoorlijk wat vocht opgehoest en we moeten haar naar het ziekenhuis brengen, voor de zekerheid alles controleren.’

Ik bel James vanuit de ambulance, en ditmaal neemt hij op. Eden heeft geknikt om haar naam te bevestigen, maar haar ogen zijn nu weer dicht, de oogleden geloken, een melkwit gordijn tegen het felle kunstlicht. ‘Wat is er gebeurd?’ vraagt James, en daar heb ik geen

antwoord op; ik weet het niet. Ik geloof dat ik onze burens dezelfde vraag stelde – nee, gilde – toen ik haar lichaam uit het water getrokken zag worden, maar ze hadden allemaal geen idee.

‘O, mijn god,’ zegt James. ‘O, god. O...’ En ik zie hem voor me, wrijvend over het smalle deukje in zijn slaap dat zijn leesbril heeft achtergelaten, een gebaar om zichzelf te kalmeren. Hij klinkt zwak, en hij is geen zwakke man, niet qua lichaamsbouw, niet qua persoonlijkheid. Hij is een mannenman, een joviaal type, een man die weet wat hij waard is, zelfverzekerd door zijn succes. Hij zegt dat hij me in het ziekenhuis ziet, en we hangen beiden op zonder gedag te zeggen. Niemand zit te wachten op overbodige woorden. Niet nu.

In Westmore Hospital wachten we. Ondanks de warmte van vandaag is Eden licht onderkoeld, wordt ons meegedeeld. Gezien haar medische achtergrond, en omdat ze niet weten hoelang ze in het water heeft gelegen, willen ze haar nauwlettend in de gaten houden, hoewel ze ‘voorzichtig optimistisch’ zijn – haar vitale functies, EMV-score en bloedsaturatie zijn goed. Maar ze is niet bij ons, nog niet. Niet in de zin die je ‘normaal’ kunt noemen. Ze is bleek, stil en vooralsnog is er geen teken van onze kleine meid onder de lagen van uitputting. Ik zie meer dan een pubermeisje in een bed: ik zie Eden, de manier waarop ze het huis in drentelde vlak nadat we hierheen waren verhuisd, haar ogen groot van verwondering, knuistjes samengebald, voordat ze ze opende om Bluey te laten zien, onze opvangkanarie die ze verstrikt in de haag had gevonden. Ik zie haar op haar vierde, pirouettes draaiend in een roze prinsessenjurk, en later – op haar achtste of negende – achter haar vriendinnetjes aan de trap op rennen toen we haar allereerste logeerpartijtje hadden. Bex, de moeder van haar beste vriendin, had gelachen om de opgewonden kreten die van boven kwamen, en ze was bij mij in de keuken blijven koffiedrinken en kletsen tot Eden naar beneden kwam roffelen en ons met haar handen op haar heupen inpeperde dat het hún logeerpartijtje was, niet het onze, en konden we alsjeblijft niet

zo hard praten? De hulpverlener vroeg wat Eden voor meisje was. Misschien probeerde ze me alleen maar aan de praat te houden, maar ergens in de paranoïde krochten van mijn geest dacht ik: ze wéét het. Ze weet dat het niet lekker loopt tussen Eden en mij, al heel lang niet. Ik vertelde haar dat mijn prachtige, maffe puberdochter zelfverzekerd is, vrolijk, altijd het zonnetje in huis. Het klopt; dat is ze.

Alleen niet tegenover mij.

De waarheid is dat ik mijn dochter niet meer ken, niet echt. Misschien heb ik haar nooit gekend. Ik denk aan de spaarzame keren – en vanaf jonge leeftijd – dat Eden achteloos opmerkte dat ze nooit volwassen zou worden. Dat ze nooit ‘een dame’ zou worden. Ik krijg het koud als ik er nu aan denk.

Eden wordt meegenomen voor een MRI-scan; ze willen nagaan of er tekenen zijn van hersenletsel door zuurstoftekort. Deze woorden worden uitgesproken door een verpleegkundige, Sarah, met een gezicht getekend door de verschrikkingen van het werk. ‘Het zegt niet alles,’ geeft ze toe. ‘Het belangrijkste zal zijn hoe Eden straks reageert – dan kijken we of haar spraak, communicatie en motoriek allemaal weer normaal functioneren, zulk soort dingen. Maar haar bloed- en zuurstofwaarden zien er goed uit, en bij binnenkomst hier werkten haar ademhaling en bloedsomloop zelfstandig; door al deze dingen maakt ze echt een goede kans.’

‘Moeten jullie nog meer testen doen? Wanneer weten we... of ze uit de gevarezone is, bedoel ik?’

Sarah legt haar hand op mijn arm. Haar vingers zijn zwaar, warm. ‘Het is moeilijk om jullie een tijdsbestek te geven tot we meer informatie hebben. Misschien willen ze ook een EEG doen – eerst eens kijken wat er uit de MRI komt. We zullen ons best doen om goed voor haar te zorgen, maar vergeet niet voor jezelf te zorgen. Hebben jullie al iets gegeten of gedronken?’

James vat dit op als zijn teken om op te staan. Hij aast op een

kans om de leiding te nemen, iets te dóén. ‘Ik kan koffie halen. Mijn ouders zijn onderweg; ik heb Barney en Tia ook geappt, om af te zeggen. Lucy, wil jij...’

‘Ik loop met je mee.’

We laten onze jassen op de stoelen liggen en gaan op weg naar de kantine beneden. Er staat een enorme rij voor de lift en ik wil met hen wachten, met hen praten en huilen, me omhullen met de troost van wildvreemden, maar James duwt de deur van het trappenhuis al open. ‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij onderweg naar beneden, hoewel hij weet dat ik er geen antwoord op heb. ‘Wat is er gebeurd, Lucy? Ik snap het niet.’

Ik snap het ook niet. Ik stel me ons kind nu voor, dat in een mechanische buis wordt geschoven, vol ronddraaiende magneten die in haar hoofd proberen te kijken. De hersenen zijn nog altijd een mysterie voor de moderne wetenschap, met hun miljarden neuronen, biljoenen verbindingen, zo complex, zo fragiel. Wat is er gebeurd, Eden? Wat is er in godsnaam gebeurd? Ik zou dolblij moeten zijn dat ons kind nog leeft – en dat ben ik, mijn hemel, natuurlijk ben ik dat – maar binnen in mij krabt iets anders erop los als de punt van een glasscherf: een afschuwelijk gevoel van onbehagen, diep in mijn onderbuik.

3

James' moeder wacht op ons in de kantine, beladen met koffie en cake. Zijn ouders lijken voedsel te beschouwen als een wondermiddel. Toen ik zwanger was, kwamen ze twee keer per week langs met in folie verpakte vuurvaste schotels, die steevast werden afgeleverd met een verontschuldigende verklaring: James zei dat je moe was. Het is maar een tajine. Ik wilde je de moeite van het koken besparen. Destijds vond ik het lief, en ik hoefde inderdaad niet te koken, hoewel ik last had van aanhoudende ochtendmisselijkheid en een paar keer buikgriep waardoor ik geen trek in eten had. Ik vond hun betutteling prettig. En toen Eden was geboren, verplaatste de betutteling zich naar haar; ze stuurden een gestage stroom kleertjes, speeltjes en geld. Dat deed mij inzien waarom James altijd zo relaxed was, zo optimistisch dat alles altijd wel goedkwam, wat er ook gebeurde, want zo was hij grootgebracht – met een vangnet dat altijd onder hem hing.

‘Pap helpt Barry met de paarden, maar hij komt straks ook,’ zegt Anna. Ze houdt haar koffiebeker zo krampachtig vast dat haar knokkels wit zijn; het lijken net bonen, op het punt uit de peul te breken. ‘Ik kan het gewoon niet geloven. Is ze in orde? Zeg me alsjeblieft dat het goedkomt. Mogen we haar zien?’

‘Het ziet er goed uit,’ papegaait James de verpleegkundige. Er zit een dun laagje schuim op zijn lip van de cappuccino. ‘Ze denken dat ze volledig zal herstellen.’

‘O, goddank.’ Anna ziet eruit alsof ze in tranen gaat uitbarsten. ‘Het moet verschrikkelijk voor je zijn geweest. Voor jullie allebei

natuurlijk, maar vooral voor jou, Lucy. Ik kan me niet eens voorstellen...

Nee, dat kan ze niet. Ik knipper het beeld weg van Eden die uit het water wordt getrokken, een natte, levenloze ledenpop. Het is hier te heet, en het geluid van de praatjes van anderen rondom ons is oorverdovend: gebroken rib, zeiden ze. Moest haar uiteindelijk ontslaan. Niet meer de oude geworden na de beroerte.

Ik voel mezelf naar de radiator glijden, langs de muur. 'O!' hoor ik Anna zeggen. 'O!' Iemand grijpt me – James, denk ik. Ik weet het niet zeker. Dan hoor ik alleen nog maar mijn hart, hamerend in mijn oren. En wordt alles zwart.

Langzaam kom ik bij, bij het geroezemoes van bezorgde stemmen. Er klinkt ook een raar zoemend geluid, waarvan ik denk dat het in mijn hoofd zit, tot ik rechtop ga zitten en beseft dat het mijn telefoon is, die trilt in mijn zak. James zit op zijn hurken met een plastic beker water in zijn hand, en er is ook een matroneachtig ogende vrouw, gehuld in een wit schort en kapje – iemand die hier werkt, waarschijnlijk. De meeste eters werpen onopvallende blikken in mijn richting, behalve de oude man aan de tafel in de hoek, die me zit aan te gapen met de subtiliteit van David Attenborough die een nieuwe soort ontdekt.

'Dank u.' En dan tegen mij: 'Drink wat water. Wil je even naar buiten?'

'Niet vragen, neem haar gewoon mee,' zegt Anna. 'Het is hier te benauwd. Gaat het, lieverd?'

'Nee, het is al over. Het gaat wel.' Ik krabbel overeind, pak de beker aan en mors daarbij water over mezelf. 'Kunnen we hier weg? Ik wil... Ik moet... Eden zien.'

Ditmaal nemen we de lift. De andere twee wachtende mensen laten ons voorgaan, en wanneer de deuren achter ons dichtgaan, zie ik mijn gezicht in de spiegelpanelen, lijkbleek, dunne slierten blond haar tegen mijn vochtige slapen geplakt. James' hand is om de mij-

ne geklemd, zijn kin opgeheven, alsof hij de lift probeert te dwingen sneller omhoog te gaan. Anna vangt mijn blik en kijkt dan weg, te snel. Ze geeft mij de schuld, dat weet ik gewoon. Ik ben nooit goed genoeg geweest als vrouw of moeder. Zodra het liftbelletje gaat, kijk ik nogmaals op, en haar uitdrukking verandert; ze grijpt James' arm. 'Ik heb niet betaald,' zegt ze. 'O, hemeltje.'

'Parkeerplaats?' Hij stapt de lift uit. 'Heb je kleingeld nodig?'

'Nee, nee. Gaan jullie maar. Ik kom zo.'

En terwijl wij tweeën de gang door lopen om te horen wat het lot van onze dochter is, denk ik: wat maakt het uit? Een parkeerkaart. Wat maakt het in godsnaam uit?

Een vrouw met een klembord staat naast de verpleegpost te babbelen met een kleinere vrouw in een lichtblauw uniform. Ze glimlachen allebei wanneer we op hen aflopen, en de klembordvrouw steekt een hand uit. 'Eli Hamiltons familie?' vraagt ze, en ik hoor mijn scherpe inademing.

'Nee,' zeg ik. 'Ze heet Eden.'

'O,' zegt ze, met een blik op haar papieren. 'Aha. Neem me niet kwalijk. Zullen we hier gaan zitten?'

We laten ons zakken op niet bij elkaar passende plastic stoelen terwijl zij zich voorstelt als dokter Oke, een van de consulterende neurologen. 'Is Eli een andere naam waaronder ze bekend is?' vraagt ze.

Op slag ben ik me bewust van het gewicht van de tas om mijn schouder, de riem die in mijn huid snijdt.

James schudt zijn hoofd. 'Nee. Nee, hoor.'

'Juist. Oké,' zegt ze, en ze schrijft iets op. 'Oké. Goed, we hebben inmiddels Edens uitslagen kunnen bekijken,' zegt ze. 'Er zijn geen aanwijzingen van hersenletsel door zuurstofgebrek, en ze is niet langer onderkoeld. Al haar andere uitslagen zijn goed, hoewel ik wel ga overleggen met het psychiatrische verpleegteam, aangezien ze wil worden aangesproken met een naam die u niet herkent.'

O, maar ik herken de naam wel. Natuurlijk. Ik tuimel achterover door de tijd en lig in een bed zoals die in de hoek van deze kamer, met een echoscopist die een bolletje gel over mijn blote buik rolt en geconcentreerd naar het zwart-witscherm kijkt. ‘O,’ zei hij. ‘Je was zwanger van een tweeling.’ En zijn gebruik van de verleden tijd trof me als een mokerslag, terwijl James bleef knikken en glimlachen, nietsvermoedend, enthousiast als altijd. Het was tragisch om te zien hoe zijn gezicht betrok, een afspiegeling van dat van mij, toen de dokter zei dat het hem speet, als een winkelier die zich verontschuldigde voor het feit dat hij ons niet genoeg wisselgeld had terugggegeven. Het speet hem. En daarna probeerde hij de woorden op te smukken, hun haren te krullen en ze toonbaar te maken met gemeenplaatsen, alsof dat onze pijn zou verzachten. ‘De andere ziet er echter heel gezond uit. Mooie, sterke hartslag.’ Het lag niet aan hem. Het lag aan ons, omdat we ervan uitgingen dat het allemaal goedkwam, omdat we de toekomst van ons perfecte, stereotiepe kerngezin tot in de puntjes hadden uitgestippeld. ‘Twee van alles,’ riepen we uit nadat de eerste echo een tweeling onthulde. We hadden de Mothercare- en Maman Bebe-catalogussen uitgeplozen, rondgedoold over de babyafdelingen in supermarkten, ons verwonderd over het scala aan luiers, crèmes, spenen, flesjes, dekentjes en speeltjes. Ik kon ze allebei zién, glashelder, een jongetje en een meisje. ‘Het staat niet vast,’ zei James. ‘Het kunnen ook twee jongetjes zijn, of twee meisjes.’ Maar dat was niet zo. Ik wist het, ik wíst het gewoon, net zoals je soms de rillingen krijgt en weet dat iemand naar je kijkt zonder je zelfs maar om te draaien. De namen Eden en Eli kwamen in me op toen ik op een avond in slaap viel, één been buitenboord hangend. Eden. Eli. Het was alsof ze daar waren geplant, populierenzaadjes die wortel schoten in het diepst van mijn onderbewustzijn.

Ik droeg de echoscopist op het nogmaals te controleren. Het was niet alleen dat er geen hartslag was – de baby was er niet meer, die was compleet verdwenen. ‘Het staat bekend als het verdwenen-

tweelingsyndroom,' legde de echoscopist uit. 'Vaak gaat de baby op in de overlevende tweelinghelft of moeder en wordt de foetus niet afgedreven.' Ik kon het nog steeds niet geloven. Zelfs toen Eden werd geboren om zes minuten voor twaalf – mijn kleine lunchtijd-assepoester – een perfect gevormd bundeltje van zeven pond, gewikkeld in het zachte citroengele dekentje waarvan ik vreesde dat het nooit uit de verpakking zou komen, dacht ik nog steeds dat ze het mis moesten hebben. Onder de lakens trok er vanbinnen iemand aan me; het voelde als een slang die uit zijn schuilplaats werd getrokken. Ik vroeg me af of de verdwenen tweelinghelft toch in mijn buik zat, of hij uit het zicht was gebleven en niet was opgegaan in deze rozelippige schoonheid op mijn borst. Maar toen ik vooroverboog om te kijken, was er geen tweede baby. Het was slechts een dikke, rode klont aderen die in een zilveren kom glibberde als een mythisch zeewezen.

Inmiddels heeft dokter Oke het over een 'afwachtende' houding aannemen, haar een nacht ter observatie houden. 'Het brein is een complexe machine. Scans kunnen ons een momentopname geven van wat er gebeurt, maar ze kunnen ons niet alles vertellen. Meestal is de patiënt zelf degene die de beste antwoorden kan geven.'

'Mogen we bij haar?' vraag ik, omdat de behoefte fysiek wordt. Ik wil haar huid aanraken, haar geur opsnuiven, haar vóélen.

'Natuurlijk. Ze is een beetje slaperig, maar ze is bij.' Dokter Oke staat op, en wij ook, aarzelend wanneer ze bij de deur blijft staan. Ik vang een vleug op van iets kruidigs dat door het open raam naar binnen drijft. Gemaaid gras. 'Probeer niet te bezorgd te raken als ze vermoeider lijkt dan anders. Dit soort dingen kan tijd kosten, en ze is pas een paar uur weer bij bewustzijn, dus het gaat al heel goed met haar.'

'Mag ik vragen... Heeft ze u verteld waarom... wat er is gebeurd?'

'Ja.' Dokter Oke slaat haar dossier dicht. 'Ze zei dat ze kikkerdril aan het verzamelen was.'